

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 lipca 2020 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący sędzia Ewa Taberska

Protokolant prot. sąd. Katarzyna Szymanek

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Arkadiusza Dzikowskiego

po rozpoznaniu w dniu 26 czerwca 2020r.

sprawy J. S.

oskarżonego o czyn z art. 157 § 1 k.k.

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Pile

z dnia 22 stycznia 2020r. sygn. akt II K 827/19

1. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok.
2. Zasądza od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego kwotę 840 zł z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym
3. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa zwrot wydatków sądowych za postępowanie odwoławcze w kwocie 20 złotych i wymierza mu opłatę za II instancję w kwocie 120 złotych

Ewa Taberska

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 296/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Pile z dnia 22 stycznia 2020 r., sygn. akt II K 827/19

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
X		XXXXXXXXX	XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX	XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX	XXXXXXXX
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
X	XXXXXXXXX	XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX	XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX	XXXX	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
XXXXXXXXX	XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX	XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz
---

rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego ocenę:

a) zeznań świadka w osobie pokrzywdzonego Ł. I. w zakresie, w jakim Sąd I instancji uznał owe zeznania za wiarygodne w części, w której pokrzywdzony wskazał, że oskarżony uderzył go kilkakrotnie w twarz na zewnątrz pubu C. w P., podczas gdy okoliczność ta nie została potwierdzona przez jakikolwiek inny dowód przeprowadzony w postępowaniu. obrońca wskazał, że dodatkowo mając na uwadze treść zeznań zarówno pokrzywdzonego, jak i świadka M. B., złożonych w sprawie, która toczyła się przed Sądem Rejonowym w Pile pod sygn. akt II K 84/19, stwierdzić należy, że taka relacja pokrzywdzonego jest niewiarygodna, tym bardziej jeśli weźmie się pod uwagę stan nietrzeźwości pokrzywdzonego oraz okoliczność, że w pubie C. odbywała się uroczystość osiemnastych urodzin, w której obok oskarżonego wzięło udział kilkunastu mężczyzn w zbliżonym wieku, podobnie ubranych i z analogicznymi fryzurami, co w ocenie obrony wskazuje na duże prawdopodobieństwo pomylenia oskarżonego z inną osobą i błędnego wskazania go jako sprawcy przestępstwa, a ponadto w tej części, w której Ł. I. podał przyczynę wyjścia przed lokal w postaci chęci odnalezienia jubilata imprezy urodzinowej, na której bawił się oskarżony, w sytuacji, gdy z okoliczności zdarzenia wynika ewidentnie, że pokrzywdzony wyszedł, by zemścić się za uderzenie jego kolegi M. B. najprawdopodobniej przez D. D., a dodatkowo według jego zeznań na zewnątrz poza oskarżonym

niał nie pozostawać jakikolwiek inny uczestnik imprezy urodzinowej, w sytuacji, gdy relacja ta jest całkowicie sprzeczna z zeznaniami M. B.. Z uwagi na powyższe, zdaniem skarżącego doszło do nieprawidłowego przyjęcia przez Sąd I instancji, iż oskarżony J. S. dopuścił się uszkodzenia ciała pokrzywdzonego Ł. I.,

b) zeznań świadka M. B. poprzez uznanie ich za w pełni wiarygodne, w sytuacji, gdy świadek ten składając zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa przyznał, że nie pamiętał fragmentów zdarzenia sprzed lokalu. obrońca podniósł nadto, że M. B. w zeznaniach swych wielokrotnie mylił chronologię, a w postępowaniu przygotowawczym (k. 31-32) podzielił zdarzenie na dwa fragmenty (pierwszy, gdy na zewnątrz pubu C. został pobity Ł. I. i gdy świadek miał nie widzieć wówczas w tym miejscu oskarżonego oraz na drugi fragment, gdy jego z kolei pobić miał oskarżony, ale już po tym, jak świadek z pokrzywdzonym mieli wrócić do lokalu i następnie raz jeszcze wyjść na zewnątrz), a także pomimo faktu, że zeznania tego świadka były uzupełnione o nowe okoliczności, co obrazuje po pierwsze treść zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa, w którym zawiadamiający nie relacjonuje, by to oskarżony miał pobić go przed lokalem, a po drugie, treść późniejszych zeznań tego świadka, gdy wskazuje on już J. S. jako osobę, która miała uderzyć go na zewnątrz lokalu, dodatkowo w tej części, w której M. B. miał najpierw pójść do toalety, a następnie przed pub C., podczas, gdy z zapisu monitoringu wynika, że świadek

	<p>wyszedł z lokalu bezpośrednio po opuszczeniu zajmowanego stolika.</p> <p>c) ocenę zeznań świadka D. D. poprzez uznanie ich za niewiarygodne w zakresie, w jakim świadek ten opisywał, że wychodził z pubu C. wspólnie z oskarżonym, co wprost potwierdza zapis monitoringu i według jego relacji wówczas J. S. nikogo nie uderzył, lecz udał się prosto do taksówki.</p>	
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Przed przystąpieniem do analizy wyszczególnionych powyżej zarzutów apelacji należy zauważyć, iż orzeczenie co do faktu popełnienia przez oskarżonego czynu zabronionego wydane w przedmiotowej sprawie jest oparte na całokształcie materiału dowodowego zebranego w sprawie, który został poddany wnikliwej analizie bez przekroczenia zasady swobodnej oceny dowodów (art. 7 k.p.k.) oraz z poszanowaniem art. 4 k.p.k. Analiza ustaleń poczynionych przez Sąd Rejonowy znajduje odzwierciedlenie we wnioskach zawartych w uzasadnieniu wyroku, które czyni zadość wymogom art. 424 § 1 i 2 k.p.k., co w pełni pozwala na przeprowadzenie kontroli instancyjnej.</p> <p>Należy w tym miejscu podkreślić, że skarżący, który zmierza do podważenia zasadności rozstrzygnięcia poprzez zakwestionowanie oceny dowodów stanowiących jego podstawę, nie może ograniczyć się do prostego zanegowania jej i arbitralnego stwierdzenia, że</p>		

walorem wiarygodności winny być obdarzone wyłącznie dowody korzystne, czy też niekorzystne dla oskarżonego. Obowiązkiem skarżącego jest wykazanie, jakich konkretnych uchybień dopuścił się sąd meriti w kontekście zasad wiedzy - w szczególności logicznego rozumowania - oraz doświadczenia życiowego, oceniając zebrany materiał dowodowy” (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 lipca 2017 r., II K 180/17, Legalis nr 1668825). Apelacja, w której podniesiono zarzut dowolnej oceny dowodów, powinna przedstawiać argumenty uzasadniające tezę, że sposób rozumowania sądu pierwszej instancji jest niezgodny z zasadami prawidłowego rozumowania, a więc nielogiczny, ewentualnie niezgodny z zasadami wiedzy lub doświadczenia życiowego, tym samym wykraczając poza ramy swobodnej oceny dowodów sformułowanej w art.7 k.p.k.

Zaznaczenia jeszcze wymaga, że jeśli Sąd Odwoławczy podziela w pełni dokonaną przez Sąd pierwszej instancji ocenę dowodów, może zaniechać szczegółowego odnoszenia się w uzasadnieniu swojego wyroku do zarzutów apelacji, gdyż byłoby to zbędnym powtórzeniem argumentacji tego sądu (por. wyrok SN z dnia 15 kwietnia 2009 r., III KK 381/08, Lex Nr 512100, postanowienia SN: z dnia 10 października 2007 r., III KK 120/07, Lex Nr 322853, z dnia 2 sierpnia 2006 r., II KK 238/05, Lex Nr 193046).

Wbrew przekonaniu obrońcy Sąd Rejonowy dokonał kompleksowej oceny zgromadzonego materiału dowodowego, bez przekraczania swobodnej oceny dowodów oraz jakichkolwiek przepisów

procedury. Przekonanie bowiem o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną prawa procesowego, a więc mieści się w ramach swobodnej oceny dowodów.

Zarzuty obrońcy oskarżonego zawarte w punktach I-II petitum apelacji zostaną omówione łącznie, bowiem są tożsame rodzajowo. Jeśli chodzi o zarzut podniesiony przez obrońcę oskarżonego w punkcie I petitum apelacji, to stanowi de facto zarzut błędnej oceny dowodów, która doprowadziła Sąd I instancji do konkluzji, iż oskarżony J. S. swoim zachowaniem wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 157 § 1 k.k.

W ocenie Sądu II instancji Sąd Rejonowy prawidłowo zinterpretował i ocenił zeznania świadka Ź. L. w kontekście pozostałych dowodów, w tym nagrania z monitoringu. Z zeznań świadka Ź. L. istotnie nie wynika wprost, że przedmiotowe zdarzenie wydarzyło się przed lokalem, niemniej jednak świadek wiarygodnie zeznała, że najbardziej pobudzonym i agresywnym uczestnikiem imprezy był oskarżony, którego rozpoznała na sali rozpraw, nadto że to właśnie oskarżony miał prowokować Ł. I. i M. B., którzy przez dłuższy czas starali się go ignorować. Świadek wskazała również, że po powrocie do lokalu oskarżonego świadek widziała na ciele pokrzywdzonego obrażenia. Podkreślenia wymaga, że zeznania ww. świadka były oceniane w kontekście innych dowodów, a nie w zupełnym oderwaniu od nich, a w tym z nagrania z monitoringu, z którym zeznania te korespondowały, a nadto zeznań szeregu innych świadków. Słusznie Sąd I instancji

uznał zatem, że zeznania ww. świadka wskazują na sprawstwo oskarżonego.

Idąc dalej Sąd Okręgowy nie dopatrzył się również błędów Sądu Rejonowego co do oceny zeznań pokrzywdzonego Ł. I., w zakresie, w jakim Sąd I instancji uznał owe zeznania za wiarygodne w części, w której pokrzywdzony wskazał, że oskarżony uderzył go kilkakrotnie w twarz na zewnątrz pubu C. w P.. Trafne okazały się wnioski Sądu I instancji co do tego, że ww. treść zeznań pokrzywdzonego korespondowała z zeznaniami M. B. oraz pracowników lokalu C. w P., a nadto treścią nagrania z monitoringu, tj. dowodów bezpośrednio przeprowadzonych przed Sądem Rejonowym. Rację ma pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego, podnosząc, że brak jest podstaw, aby dyskredytować zeznania pokrzywdzonego ocenione w kontekście innych dowodów bezpośrednio przeprowadzonych przed Sądem, w tym zeznań świadków, wskazujących na skrajnie niedopuszczalne zachowanie oskarżonego (zasada bezpośredniości w przeprowadzaniu dowodów). Powoływanie się przez obrońcę na zeznania złożone przez M. B. w sprawie Sądu Rejonowego w Pile, sygn. akt II K 84/19 zakończonej uniewinnieniem J. S. nie zyskało aprobaty Sądu Okręgowego i nie miało wpływu na prawidłowość oceny tego dowodu przez Sąd I instancji. Nieprzekonująca okazała się również argumentacja obrońcy oskarżonego, która sprawdzała się do twierdzenia, że w pubie C. odbywała się uroczystość osiemnastych urodzin, w której obok oskarżonego wzięło udział kilkunastu mężczyzn w zbliżonym

wieku, podobnie ubranych i z analogicznymi fryzurami a część z nich zdążyła już opuścić lokal, gdy wyszedł na jego zewnątrz Ł. I., z czego obrońca wywodził, że z bardzo dużą dozą prawdopodobieństwa nastąpiło pomylenie oskarżonego z inną osobą i błędnego wytypowania go jako sprawcy przestępstwa. W ocenie Sądu Okręgowego powyższe stanowisko obrony stanowiło próbę przerzucenia odpowiedzialności za zaistniałe zdarzenie na kogoś innego i stanowiło linię obrony, która nie zasługiwała na uwzględnienie. Bez znaczenia dla oceny zeznań Ł. I. była podana przez niego przyczyna wyjścia z lokalu za uczestnikami imprezy urodzinowej.

Sąd Okręgowy nie miał zastrzeżeń do dokonanej przez Sąd I instancji oceny zeznań M. B.. Nie miały wpływu na prawidłowość oceny zeznań ww. świadka okoliczności podniesione przez obrońcę a dotyczące nieścisłości podczas składania zawiadomienia (o możliwości popełnienia przestępstwa) przez M. B., czy sposób składania zeznań w postępowaniu przygotowawczym. Sąd II instancji zgadza się w pełni z argumentacją Sądu Rejonowego, iż zeznania ww. świadka korespondują z relacją pokrzywdzonego, Ż. L., A. N. i R. W. i są wiarygodne.

Również ocena zeznań świadka D. D. dokonana przez Sąd Rejonowy była prawidłowa. Sąd Okręgowy ją w pełni aprobuje i do niej odsyła.

Wniosek

Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu.

zasadny

częściowo zasadny

	# niezasadny
Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Brak podstaw do uwzględnienia wniosku z uwagi na niezasadność zarzutów .	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	Z uwagi na fakt skierowania apelacji przeciwko całemu wyrokowi Sąd Okręgowy zobligowany był do zbadania kwestii orzeczenia o karze.
Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności	
<p>Rażąca niewspółmierność kary występuje wtedy, gdy kara orzeczona nie uwzględnia w należyty sposób stopnia społecznej szkodliwości przypisywanego czynu oraz nie realizuje wystarczająco celu kary, ze szczególnym uwzględnieniem celów zapobiegawczych i wychowawczych. Pojęcie niewspółmierności rażącej oznacza znaczną, wyraźną i oczywistą, a więc niedającą się zaakceptować dysproporcję między karą wymierzoną a karą sprawiedliwą (zasłużoną) (por. wyrok Sądu Najwyższego z 22 października 2007 r, sygn. Akt SNO 75/07).</p> <p>O „rażącej niewspółmierności kary” w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k. nie można mówić w sytuacji, gdy Sąd wymierzając karę, uwzględnił wszystkie okoliczności wiążące się z poszczególnymi ustawowymi dyrektywami i wskaźnikami jej wymiaru, czyli wówczas, kiedy granice swobodnego uznania sędziowskiego, stanowiącego ustawową, wynikającą z reguł zawartych w art. 53 § 1 k.k., zasadę sądowego wymiaru kary, nie zostały przekroczone w rozmiarach nie dających się utrzymać w kontekście wymagań wynikających z ustawowych dyrektyw determinujących wymiar kary.</p> <p>Należy podkreślić, iż niewspółmierność kary zachodzi wtedy, gdy suma zastosowanych kar i innych środków, wymierzonych za przypisane przestępstwo, nie</p>	

odzwierciedla należycie całego bezprawia popełnionych czynów i nie spełnia celów kary. Należy mieć na uwadze, że nie chodzi tu o każdą ewentualną różnicę, co do wymiaru kary, ale o różnicę ocen tak zasadniczą, że kara wymierzona jawi się jako kara rażąco niewspółmierna, a więc nie dającą się zaakceptować.

Sąd Okręgowy pozytywnie ocenił orzeczoną wobec oskarżonego karę 6 miesięcy pozbawienia wolności w zawieszeniu na okres 3 lat próby. Zdaniem Sądu Odwoławczego stanowi ona sankcję sprawiedliwą, w pełni odpowiadającą dyrektywom wymiaru kary określonym w art. 53 § 1 i 2 k.k. Sąd Rejonowy wymierzył oskarżonemu ww. sankcję nie przekraczając granic przewidzianych przez ustawę, dostosował dolegliwość do stopnia winy, uwzględnił stopień społecznej szkodliwości popełnionego czynu, a także poszczególne okoliczności łagodzące i obciążające oskarżonego, wziął pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze jakie sankcje te mają osiągnąć w stosunku do oskarżonego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy uznał, iż orzeczona wobec oskarżonego kara 6 miesięcy pozbawienia wolności w zawieszeniu na okres 3 lat próby stanowi sankcję adekwatną do stopnia zawinienia J. S., strony podmiotowej przypisanego mu czynu, stopnia jego społecznej szkodliwości oraz postawy oskarżonego. Prawidłowe, adekwatne i zgodne z prawem okazało się również oddanie oskarżonego pod dozór kuratora sądowego i zobowiązanie go do informowania kuratora sądowego o przebiegu okresu próby, jak również zasądzenie od oskarżonego J. S. na rzecz pokrzywdzonego Ł. I. nawiązki w kwocie 2.000 zł. Podsumowując, orzeczone sankcje nie mogą być uznane za niewspółmiernie surowe i to w stopniu rażącym.

5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO

5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji

1.

Przedmiot utrzymania w mocy

Całość rozstrzygnięcia.

	postępowanie odwoławcze w kwocie 840 złotych.	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
3	Na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. Sąd odwoławczy obciążył oskarżonego wydatkami za postępowanie odwoławcze w kwocie 20 zł (ryczałt za doręczenia w postępowaniu odwoławczym) oraz na podstawie art. 8 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych z dnia 23 czerwca 1973 r. (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223) wymierzył mu opłatę za II instancję w kwocie 120 zł.

7. PODPIS
Ewa Taberska